

ZAMAN
ÇARKI

ÖN OKUMA
12. KİTAP

KAYIP RİFTİM

FIRTINA TOPLANIYOR

Robert Jordan & Brandon Sanderson

Çeviri:

Buğra Şenyüz ve Hazal Çamur

Editör:

Niran Elçi

İlk Okuma - Grafik Düzenleme:

Hakan Tunç

Son Okuma – Sayfa Tasarımı:

Ozancan Demirşik

Birinci Bölüm:

Çelikten Gözyaşları

Zaman Çarkı döner ve çağlar gelip geçer, ardında söyleneceye dönüşen anılar bırakır. Söylenceler solup efsaneye döner; efsanelerse, ortaya çıkmalarını sağlayan çağ geri geldiğinde çoktan unutulmuş olurlar. Üçüncü Çağ'da, bazılarınca Kehanetler Çağı olarak bilinen çağda, Dünya ve Zaman dengede durduğunda, Beyaz Kule olarak bilinen kaymaktaşıdan yapılmış kulenin etrafında bir rüzgâr yükseldi... Rüzgâr bir başlangıç değildi. Zaman çarkının dönüşünde ne başlangıçlar ne de sonlar vardır, ama yine de *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr, büyüleyici kulenin etrafında kıvrılıyor; mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş taşları yalayıp, görkemli bayrakları dalgalandırıyor. Yapı hem zarif hem de güçlüydü; üç bin yıldır içinde oturanlar için belki de bir metaforu. Üzerinden bakanların çok azı Kulenin özünün/yüreğinin parçalanmış ve bozulmuş olduğunu tahmin edebilirdi.

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Rüzgâr, işleyen bir başkentten çok bir sanat eserine benzeyen şehrin üzerinden esti. Bütün yapılar, en basit dükkân önlerindeki granitler bile titiz Ogier ellerince hayret ve güzellik uyandırmak üzere işlenmişti. Burada, doğan güneşi andıran bir kubbe. Orada, bir kulenin tepesinden çıkan ve zirveye geldiğinde çarpışan iki dalgayı andıran sular. Parke taşları döşeli bir sokakta, genç kız biçimi verilmiş bir çift üç katlı bina karşı karşıya duruyordu. Yarı mesken yarı heykeli andıran bu yapılar, saçları arkalarında sanki her bir teli rüzgârla dalgalanıyormuş gibi canlı ve zarifçe oyulmuş, birbirlerini sanki selamlarcasına ellerini birbirlerine uzatmışlardı.

Sokakların kendisi daha az ihtişamlıydı. Onlar da Beyaz Kule'den etrafa yayılan güneş ışınları gibi özenle yerleştirilmişti. Yine de o ışık, kuşatma süresince yaşanan sıkışıklığın sebep olduğu çöpler ve dağınıklık nedeniyle kararmıştı ve belki de bu bakımsızlığın tek sebebi dışarıdaki kalabalık değildi. Taştan levhalar ve tenteler uzun zamandır temizlenmemiş ve cilalanmamış gibi görünüyordu. Sinekleri ve fareleri üstüne çeken ve diğer herkesi kendinden uzaklaştıran çöpler, atıldıkları yollarda yığıntılar oluşturmuştu. Tehlikeli kabadayılar sokak köşelerinde aylaklık ediyorlardı. Eskiden asla cesaret edemedikleri bir şey; özellikle de bu kibirle.

FIRTINA TOPLANIYOR

Beyaz Kule yani kanun neredeydi? Aptal gençler, şehrin başına gelenlerin sadece kuşatmanın suçu olduğunu ve ayaklanmalar bastırılınca her şeyin yoluna gireceğini söylüyorlardı. Daha yaşlı olanlar ise yılların kırlaştırdığı kafalarını sallayıp, yirmi yıl önce Aieller Tar Valon'u kuşattığında bile işlerin hiç bu kadar kötü olmadığını mırıldanıyorlardı.

Tüccarlar, yaşlıları da gençleri de umursamıyordu. Onların kendi sorunları vardı; ırmak yoluyla şehre giriş çıkışın yapıldığı Güney Limanı'nda ticaret durma noktasına gelmişti. Kırmızı şal takmış Aes Sedaî'nin gözleri önünde geniş göğüslü işçiler, kadının Tek Güç kullanarak zayıflattığı taşları zahmetle kırıp uzağa taşıyorlardı.

İşçilerin gömlekleri kollarından kıvrılmıştı ve kadim taşlara çekiçleriyle vururlarken koyu, kıllı kolları meydana çıkıyordu. İşçiler, şehri nehirdeki yoldan ayıran zincirlere vurdukça taşlar büyük kayalara ya da kazdıkça yaklaştıkları suya dökülüyordu. Bu zincirin yarısı şimdi, bazılarınca yürek taşı da denilen, yok edilemez *cuendillardandı*. Onu bağlarından kurtarmak ve şehre geçişi sağlamak yorucu bir işti. Limanın taş işçiliği gücün kendisiyle işlendiği için muhteşem ve sağlamdı. Bu yorucu iş isyankârlar ile Kuleyi ellerinde bulunduran Aes Sedaî'ler arasında sürüp giden soğuk savaşın sonuçlarından yalnızca biriydi.

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Rüzgâr, aylak hamalların taşı yontarak suyun üzerinde yüzecek gri-beyaz toz zerreleri fırlatan işçileri izlediği rıhtımlarda esti. Hisleri güçlü olanlar -ya da çok az olanlar- bu işaretlerin sadece tek bir şeyin habercisi olduğunu fısıldadılar. Tarmon Gai'don, son savaş, kısa süre sonra kapılarında olacaktı.

Rüzgâr, limanlardan dans ederek uzaklaştı ve Parıldayan Duvarlar olarak bilinen yükseltelerin üstünden aştı. En azından burada, ellerinde okları dikkat kesilmiş ve düzgünce sıralanmış Kule Korumaları bulunabiliyordu. Tehlikeli bir şekilde hazır, yılanlar gibi bekleyen temiz tıraşlı okçular, kırıksıklıktan ve yıpranmadan yoksun kolsuz kısa paltolarını giymiş halde barikatlarını gözlüyorlardı. Bu askerler onlar görevdeyken Tar Valon'un düşmesine izin vermeye niyetli değillerdi. Tar Valon şimdiye kadar bütün düşmanlarını defetmişti. Trolloclar duvarlarını geçmiş fakat şehrin içinde bozguna uğratılmıştı. Arthur Şahinkanadı, Tar Valon'u ele geçirmekte başarısız olmuştu. Aiel Savaşları sırasında toprakları yakıp yıkan kana susamış Aieller bile şehri asla ele geçirememişti. Birçokları bunu büyük bir zafer ilan etmişti. Diğerleri ise eğer Aieller gerçekten şehrin içine girmeye niyetleri *olsaydı* ne olurdu diye düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Rüzgâr, Erinin nehrinin batı çatalının üstünden geçip, Tar Valon'u arkada bıraktı. Düşmanları üzerinden geçmeleri ya da

FIRTINA TOPLANIYOR

ölmeleri için kışkırtarak sağa doğru yükselen Alindear köprüsünü aştı. Köprüyü geçince, Tar Valon'un yanındaki birçok köyden biri olan Alindear'a doğru kaydı. Bu köy, aileler köprüyü aşip şehre sığınmak için kaçtıklarından dolayı nüfusu en çok azalan köydü. Düşman ordusu uyardımsızın sanki bir fırtınayla gelmiş gibi birden ortaya çıkmıştı. Çok azı nedenini merak etmişti. Bu asi ordusu Aes Sedailer tarafından yönetiliyordu ve Beyaz Kule'nin gölgelerinde yaşayanlar Aes Sedailer'in ne yapıp ne yapamayacağı konusunda nadiren iddiaya girerdi.

Asilerin ordusu dengeli ama kararsızdı. Aes Sedailer'in küçük kampının etrafında halka şeklinde dizilmiş elli bin civarında asker vardı. İç kampı dış kamp arasında oldukça az bir mesafe vardı ve bu mesafenin içinde özellikle *saidin*'i bükebilen erkekler yerleştirilmişti.

İnsan asilerin bu kampta kalıcı olduğunu düşünecekti neredeyse. Günlük çalışmaları onlara genel bir canlılık katıyordu. Beyaz kıyafetli, çömez giysili ve bu renklere yakın kıyafetleri olan insanlar etrafta telaşla koşuşturuyordu. Yakından bakan biri çoğunun genç olmaktan çok uzak olduğunu fark ederdi. Bazıları çoktan olgunluk çağına ulaşmıştı, fakat onlara 'çocuklar' deniyordu. Dingin yüzlü Aes Sedailer'in gözetimi altında elbiseleri yıkayıp, halıları dövüp, çadırları fırçaladıkları için itaatkâr görünüyorlardı.

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Aes Sedailer'in, nadiren de olsa, Beyaz Kulenin çivi gibi görünümüne bakarken rahatsız ve tedirgin göründüklerini düşünen yanılırdı. Aes Sedailer duruma hâkimdi. Her zaman. Unutulmaz bir yenilgi aldıklarında bile: Asi ordunun Amyrlin Makamı olan Egwene al'Vere yakalanmış ve Beyaz Kule'ye hapsedilmişti.

Rüzgâr birkaç elbiseyi havalandırdı, bazı çamaşırları asıldıkları yerden düşürdü ve aceleyle batıya doğru yol aldı. Batıda Ejderdağı'nın dağılmış ve puslu zirvesini geçti. Kara Tepelerin üstünden Caralain Otağı'nı süpürerek yoluna devam etti. Burada avuç dolusu korunmuş kar, Karaorman Dağı'nın sarp çıkıntılarının ardında kalan gölgelere sıkı sıkıya sarılmıştı. Baharın gelmesine pek az kalmıştı. Kışın dökülen yaprakların arasından yeni bitkilerin topraktan fıskırmasının ve yeni tomurcukların kısa dallı söğütlerin üstünde filizlenmesinin vakti geldi de geçiyordu.

Aslında bunlardan çok azı meydana gelmişti. Topraklar, sanki nefesini tutmuş bir şeyleri bekler gibi, hâlâ uykudaydı. Geçen sene yaşanan olağanüstü sıcak güz kışa kadar sarkmış ve toprakları en kuvvetli bitkiler dışında uykuda bırakmıştı. Kış sonunda geldiğinde ise buz fırtınaları, kar ve kolay kolay geçmeyen öldürücü soğukları beraberinde getirmişti. Şimdi soğuk nihayet geri çekildiği için dört bir yana dağılmış çiftçiler umutla bekliyorlardı, ama nafile...

FIRTINA TOPLANIYOR

Rüzgâr, kahverengi kıştan kalma çimleri yalayıp hâlâ yapraksız duran ağaçları salladı. Arad Doman diye bilinen - yükseltilemlerle ve kısa tepelerle taçlanmış- topraklara ulaşana kadar batıya ilerledi. Bir şeyler aniden rüzgâra çarptı. Kuzeydeki karanlıktan yayılan, görünmeyen bir şeyler. Normal hava akımlarına karşı gelen bir şeyler. Rüzgâr, onun tarafından hazmedildi ve dönerek güneye doğru yol almaya başladı. Alçak tepeleri ve kahverengi dağ eteklerini geçerek Arad Doman'ın doğusundaki çamlık tepelerde yalnız duran kütük malikâneye doğru esti. Rüzgâr evin tentelerini ve çam ağaçlarının iğnelerini sallayarak geçti.

Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder, elleri arkasında, evin açık penceresinde duruyordu. Hâlâ onları elleri olarak düşünüyordu ama çok iyi bildiği gibi sadece bir tanesi kalmıştı. Sol kolu güdük bitiyordu. Rand, *saidar*'la iyileştirilmiş pürüzsüz deriyi iyi olan eliyle hissedebiliyordu. Dokunduğunda, öbür elinin orda olması gerektiğini hissediyordu hâlâ.

Çeliktenim, diye düşündü. Ben çeliktenim. Bu düzeltilemez ve bu yüzden yoluma devam etmeliyim.

Domani zenginliğiyle taçlandırılmış, kalın sedir ve çam kerestelerinden yapılmış bina, rüzgârla inledi. Rüzgârın bugünlerde bozuk et kokusu taşıdığı oluyordu. Et hiçbir belirti olmaksızın bozulmaktaydı; hatta bazen kesimden hemen sonra. Karanlık

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Varlık'ın dokunuşu gün geçtikçe daha da büyüyordu. Ne kurutmak ne de tuzlamak bir işe yarıyordu. Ne zaman Tek Gücün erkekler tarafından kullanılan tarafı olan *said*indeki yağimsı ve mide bulandırıcı leke kadar bunaltıcı olacaktı?

İçinde bulunduğu oda geniş ve uzundu, kalın kütükler dışarıdaki duvarı oluşturuyordu. Diğer duvarları ise -hâlâ reçine ve cila kokan- çam ağacından yapılmış olanlar oluşturmaktaydı. Oda birkaç parça mobilyayla döşenmişti: Yerde bir post halı, ocağın üstünde çaprazlanmış bir çift eski kılıç, yer yer kabuğu üzerinde kalmış tahtalardan yapılmış mobilyalar. Tüm mekân, bunun insanı büyük şehirlerin koşuşturmacısından uzaklaştıran pastoral bir ev olduğunu ifade edecek biçimde dekore edilmişti. Bir kulübe de değildi elbette – bunun için oldukça büyüktü ve savurganlıkla döşenmişti. Bir inziva yeriydi.

“Rand?” dedi yumuşak bir ses.

Dönmedi ama Min'in parmaklarının omzuna dokunduğunu hissedebiliyordu. Bir süre sonra kızın kolları, beline doğru indi ve kızın başını kolunda hissetti. Onun ilgisi, paylaştıkları bağdaydı sanki.

Çelik, diye düşündü.

“Hoşlanmadığını biliyorum–” diye başladı Min.

FIRTINA TOPLANIYOR

"Dallar," dedi başını pencereden dışarıya sallayarak. "Şu çamları görüyor musun, Bashere'nin kampının oradakileri?"

"Evet Rand. Ama—"

"Yanlış yöne esiyorlar," dedi Rand.

Min tereddüt etti; buna rağmen fiziksel bir tepki vermedi. Bağ Rand'i alarm konumuna getirmişti. Pencereleeri malikânenin üst katındaydı ve dışarıda, kampın üzerine kurulmuş sancaklar kendilerine karşı dalgalanıyordu: Işık Sancağı ve Rand için Ejder Sancağı, Bashere Evi'ni temsil etmek için ise daha küçük mavi bir bayrak üç kırmızı kralfoyası tomurcuğunu resmetmişti. Üçü de gururla onlara doğru estiler, çam ağaçlarının üzerindeki iğneler ise tam *ters* yöne.

"Karanlık Varlık harekete geçti Min," dedi Rand. Sebebiyet verdiği olayları düşününce, bu rüzgârların kendi *ta'veren* doğasının bir sonucu sayılabileceğini düşünmüştü. Aynı anda iki farklı yöne esen tek bir rüzgâr... Çamların üstündeki küçük iğneleri tam olarak seçemese de, bu ağaçların hareketinde bir yanlışlık olduğunu seziyordu. Görüş gücü, elini kaybettiği saldırıdan bu yana aynı kalmamıştı. Sanki... Sanki bir suyun içindeki çarpık bir şeye bakar gibiydi, ama yavaş yavaş, iyileşiyordu.

Bina, Rand'in son birkaç haftadır kullandığı uzun sıra halindeki malikânelerden, evlerden ve diğer saklanma yerlerinden

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

biriydi. Semirhage'le başarısız geçen buluşmadan sonra, sürekli yerini değiştirmek istemişti. En azından düşünecek, tartacak ve kendisini takip eden düşmanların aklını karıştıracak kadar zaman kazanmayı umuyordu. Lord Algarin'in Tear'daki malikânesinde kalmak için sahipleriyle anlaşılmıştı, ne yazık. Kalacak iyi bir yerdi, ama Rand hareket etmek zorundaydı.

Aşağıda, Bashere'in Saldaeanları malikânenin çayırında bir kamp kurmuşlardı -çayırın açık kısmı köknar ve çam ağaçlarıyla sarılmıştı. Bugünlerde oraya çayır demek biraz ironik olurdu. Ordunun gelişinden önce bile bir çayır sayılmazdı – parça parça duran kahverengi kış çimleri sadece birkaç aceleci bitki tarafından bozulmuştu. Şimdi botlar ve güçlü at toynaklarıyla dövülen bu bitkiler zaten sarı ve hastalıklıydı.

Çayır, çadırlarla kaplanmıştı. Rand'in ikinci katta durduğu yerden, düzenli bir şekilde sıralanmış çadırlar, oyun tahtasının üzerindeki kare taşları andırıyordu. Askerler de rüzgârı fark etmişti. Bazıları işaret etti, bazıları zırhlarını parlatarak, kılıçlarını ve mızrak uçlarını keskinleştirerek, at sıralarına kovalarla su taşıyarak başlarını yere eğdi. En azından yine ölümler yürümüyordu. En sağlam yürekli erkekler bile ruhların mezarlardan kalktığını görünce inançlarını yitirirdi. Ve Rand'in ordusunun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

FIRTINA TOPLANIYOR

İhtiyaç artık Rand'in arzuladığı ya da dilediği bir şey değildi. Tüm yaptıkları ihtiyaca odaklanmıştı ve ihtiyaç duyduğu şey, onu takip edecek kişilerin hayatlarıydı. Savaşacak ve ölecek, dünyayı Son Savaş'a hazırlayacak askerlere. Tarmon Gai'don geliyordu. Şu anda Rand'in tek *istediği* onların kazanacak kadar güce sahip olmasıydı.

Malikâne yeşilliğin soluna doğru mütevazı bir tepenin eşiğine kurulmuştu. Bu yeşillik, meşe ağacının baharda yeni açmış tomurcuklarını yalayan, kıvrıla kıvrıla akan bir dere tarafından kesiliyordu. Açıkçası küçük bir suyoluydu ama ordunun temiz su ihtiyacını karşılamak için yeterliydi.

Pencerenin hemen dışında, rüzgârlar aniden kendilerini göstermişti. Bayraklar diğer yöne doğru dönerek sertçe dalgalandı. Sonuçta anlaşılıyordu ki ters yöne sallanan çam ağacının iğneleri değil bayraklardı. Min hafifçe içini çekti ve Rand kendisi için endişelenmesine rağmen kadının rahatladığını hissetti. Bu son zamanlarda sürekli hissettiği bir duyguydu. Aklına girmesine izin verdiği üç kadının hepsini ve oraya zorla kendini sokan bir kadını hissedebiliyordu. Birisi yaklaşıyordu. Aviendha, Rhuarc ile birlikte Rand'la buluşmak için ona doğru geliyordu.

Dört kadının her biri ona bağlanmayı reddedebilirdi. En azından onu seven üçüne bu kararı reddetmelerine izin vermek isterdi, ama gerçeği söylemek gerekirse Min'in gücüne ve sevgisine

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

ihtiyacı vardı. Onu da diğer birçok kişiyi kullandığı gibi kullanacaktı. Hayır, içinde pişmanlığa yer yoktu. Sadece suçluluğu kolayca yok edebilmeyi diliyordu.

Ilyena! dedi bir ses Rand'in kafasında. *Aşkım...* Lews Therin Telamon, Kardeşkatili, bugün nispeten sessizdi. Rand elini kaybettiği gün Semirhage'in dediklerini düşünmemeye çalıştı. Kadın Terkedilmişlerden biriydi; eğer hedefinin acı çekeceğini düşünürse her şeyi söyleyebilirdi.

Kendini kanıtlamak için bütün bir şehre işkence etti, Lews Therin fısıldadı. Bin kişiyi bin farklı yolla surf birbirlerinden ne kadar farklı çığlık atacıklarını görmek için öldürdü. Yine de nadiren yalan söyler. Nadiren.

Rand kafasındaki sesi uzaklaştırdı.

"Rand," dedi Min geçen seferkinden daha yumuşak bir sesle.

Kıza bakmak için döndü. Kıvrak, ince ve kısa yapılıydı ve bu yüzden sürekli onun yanında kule gibi durduğunu hissediyordu. Üzgün ve derin gözleri kadar siyah olmayan kısa, bukleli saçları vardı. Her zaman bir ceket ve pantolon giyerdi. Bugün daha çok dışarıdaki çamların iğnelerine benzeyen koyu yeşil renkleri tercih etmişti, ama seçtiği tarza aykırı bir biçimde, kıyafeti üzerine tam oturacak şekilde diktirmişti. Kol manşetlerinde gümüş çançiceği

FIRTINA TOPLANIYOR

işlemeli şekiller ve kollarında danteller vardı. Belki de daha yeni aldığı sabundan dolayı lavanta kokuyordu.

Üzerini dantelle süsleyecekse neden pantolon giyiyordu ki? Rand kadınları anlamaya çalışmaktan uzun süre önce vazgeçmişti. Onları anlamak onu Shayol Ghul'a ulaştırmayacaktı. Ayrıca, kadınları kullanabilmek için onları anlamaya da gerek yoktu. Özellikle de ihtiyacı olduğu bilgilere sahiplerse.

Dişlerini gıcırdattı. *Hayır*, diye düşündü. *Hayır, geçmeyeceğim çizgiler var. Benim bile yapmayacağım bazı şeyler var.*

"Yine onu düşünüyorsun," dedi Min neredeyse suçlar bir tonda.

Yalnızca tek bir yöne doğru çalışan bir bağ olup olmadığını sıklıkla merak ediyordu. Onlardan biri çoktan kendisine verilmiş olmalıydı.

"Rand, o Terkedilmişlerden biri," diye devam etti Min. "Hiç düşünmeden hepimizi öldürürdü."

"Beni öldürmeyi düşünmüyordu," dedi Rand sakince, tekrar arkasını dönmüş ve pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı. "Beni elinde tutardı."

Min acı ve endişeyle sindi. Kız, Semirhage'in Dokuz ayın kızının kılığına girerek getirdiği çarpıtılmış erkek *a'dam*'ını düşünüyordu. Terkedilmiş'in kamufлаji, Cadsuane'nin *ter'angreal*'i

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

tarafından bozulmuştu. Rand'e ya da en azından Lews Therin'e, Semirhage'i tanınması için fırsat vermişti.

Takas, Rand'in bir elini kaybetmesi karşılığında Terkedilmişlerden birini tutsak olarak almasıyla sona ermişti. En son buna benzer bir duruma düştüğünde, sonu hiç de iyi olmamıştı. Hâlâ Asemodean denen o sinsinin nereye gittiğini ya da neden kaçtığını anlamamıştı, ama Rand adamın planlarını ve hareketlerini ihbar ettiğini tahmin ediyordu.

O öldürülmeliydi. Hepsi öldürülmeliydi.

Rand başını salladı, sonra durdu. Bu Lews Therin'in düşüncesi miydi yoksa kendisinin mi? *Lews Therin*, diye düşündü Rand. *Orada mısın?* Kahkahayı duyduğunu düşündü. Belki de bir hıçkırıktı.

Kavrulasıca! diye düşündü Rand. *Konuş benimle! Zaman yaklaşıyor. Bildiklerini bilmem gerek! Karanlık Varlığın hapisanesini nasıl mühürledin? Yanlış giden neydi ve o neden hapisaneden kaçtı? Konuş benimle!*

Evet, bu kesinlikle hıçkırıktı, kahkaha değil. Söz konusu Lews Therin olunca bazen hangisi olduğunu anlamak zor oluyordu. Semirhage'in söylediği gibi ölü adamı kendisinden ayrı bir birey olarak düşünmeye devam etti. Saidin'i temizlemişti! Leke gitmişti ve artık aklına dokunamayacaktı. Delirmeyecekti.

FIRTINA TOPLANIYOR

Bıraktığı kalıcı delilik mirası belki de tersine çevrilebilirdi...

Kızın diğerlerinin duyması için söylediği sözleri duydu. Sonunda sırrı ortaya çıkmıştı. Min görülerinde, Rand'i ve öteki adamı birleşik görmüştü. Bunun anlamı onun ve Lews Therin'in iki ayrı insan olduğu değil miydi? Aynı bedende zorla birleştirilmiş iki farklı birey?

Sesinin gerçek olup olmaması hiç fark etmez, demişti Semirhage. Aslında, bu onun durumunu daha da kötüleştirir...

Rand, altı askerden oluşan özel bir grubun çimenlerin sağ tarafı boyunca uzanan atların oluşturduğu hattı denetlemelerini izledi; çadırların olduğu son hattın arkasındaki ve ağaçların yolunun. Toynakları teker teker kontrol ettiler.

Rand kendi deliliği hakkında düşünemiyordu. Aynı zamanda, Cadsuane'in Semirhage'le ne yaptığını da düşünemiyordu. Geriye sadece kendi planları kalıyordu. Kuzey ve doğu bir olmalıydı. Batı ve güney bir olmalıydı. Bu ikisi bir olmalıydı. Kırmızı taştan girişteki yaratıktan aldığı cevap buydu. İlerlemesi gerek, her şey bundan ibaretti.

Kuzey ve doğu. Ülkeleri barış için baskı yapmak zorundaydı, onlar istese de istemese de. Doğuda hassas bir dengeye sahipti; İllian, Mayene, Cairhien ve Tear... Hepsi öyle ya da böyle onun kontrolü altındaydı. Seanchan güneyde yönetiliyordu: Altara,

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Amadicia ve Tarabon onların kontrolündeydi. Murandy yakında onların olacaktı, eğer bu yolda baskı yapmaya devam ederlerse. Geriye Andor ve Elayne kalıyordu.

Elayne. O uzaktaydı, doğunun ötesinde, ama Rand onun demet halindeki duygularını hâlâ zihninde hissedebiliyordu. Bu kadar mesafeden daha fazlasını söylemek zordu, ama ona göre Elayne... Rahatlamıştı. Bunun anlamı, Andor'da güç için verdiği savaşın iyiye gittiği olabilir miydi? Ordulardan hangileri onu kuşatmıştı? Ve şu Sınırboylular neyin peşindeydi? Görev yerlerini terk etmiş, bir araya gelmiş ve topluca güneye yürüyerek Rand'i bulmuşlardı; ancak ondan ne istediklerine dair hiçbir açıklama yapmamışlardı. Onlar, batıdaki Dünya'nın Omurgası'nın en iyi askerlerinden bazılarıydı. Yaptıkları yardım Son Savaş'ta çok kıymetli olacaktı. Ama kuzey topraklarını terk etmişlerdi. Neden?

Ama yeni bir savaşa yol açacağı korkusuyla, onlarla yüzleşmekten kaçınıyordu. Işık! Gölge'ye karşı savaşında en çok Sınırboyluların desteğine güvenebileceğini sanıyordu o da.

Şu an için hiç fark etmezdi. Barışa, ya da ona yakın bir şeye, birçok ülkede sahipti. Tear'daki bastırılan isyanı, istikrarsız Seanchan sınırlarını ya da Cairhien'deki soyluların entrikalarını düşünmemeye çalıştı. Ne zaman belli bir ulusu güvenceye aldığını sansa, bir düzine

FIRTINA TOPLANIYOR

başkası darmadağın oluyordu. Barış istemeyen insanlara nasıl barış getirecekti?

Min'in parmakları kolunu sıkınca, derin bir nefes aldı Rand. Elinden geleni yapmıştı ve şu an için iki hedefi vardı: Arad Doman'da barış ve Seanchan'la ateşkes. Kapıdan almış olduğu sözler artık netti: Seanchan ve Karanlık Varlık'ın ikisiyle aynı anda savaşamazdı. Son Savaş bitene kadar Seanchanların ilerlemesini engellemeliydi. Ancak bundan sonra, Işık hepsini yakabilirdi.

Seanchanlar neden görüşme talebini reddetmişti ki? Semirhage'i yakaladığı için ona kızgın mıydılar? *Sul'dam*'ı serbest bırakmıştı: Bu, onun iyi niyetini göstermiyor muydu? Arad Doman niyetini kanıtlayacaktı. Eğer Almoth Ovası'ndaki çatışmayı bitirebilirse, Seanchan'a barış için olan davasında ne kadar *ciddi* olduğunu gösterebilecekti.

Rand, camdan dışarıyı keşfederek, derin bir nefes aldı. Bashere'in sekiz bin askeri sivri çadırları kuruyor ve yeşilliğin etrafına topraktan bir hendek ve duvar kazıyordu. Yükselen siperlerin koyu kahverengi hali beyaz çadırlarla zıtlık oluşturuyordu. Rand, Asha'man'a kazmaya yardım etmelerini emretti; bu mütevazı işten keyif aldıklarından kuşkulu olsa da, işlemi büyük bir hızla ilerletiyordu. Ayrıca, Rand onların -tıpkı onun gibi- gizlice *saidinin* zevkini çıkarmak için nedenleri olduğundan şüphelenmekteydi.

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Küçük bir grubun sert, siyah ceketleri içinde, başka bir toprak parçasını kazarken etraflarında dönen dalgaları görebiliyordu. Kampta onlardan on tane vardı; gerçi sadece Flinn, Naeff ve Narishma tam Asha'man'dı.

Saldaeanlılar hızlı çalışıyordu; kısa ceketleri içinde atlarıyla ilgileniyor, at bağlayacakları halatları çekiyorlardı. Diğerleri Asha'manların yığıldığı çamuru kürek kürek alıyor, bunları siperlere istifliyorlardı. Rand, atmaca burunlu birçok Saldaeanlı'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu görebiliyordu. Ormanlık bir alanda kamp kurmaktan hoşlanmamışlardı; seyrek çamlarla beneklenmiş bir yamaçta olsa bile. Ağaçlar süvarilerin hücumunu zorlaştırıyordu ve düşmanın yaklaşırken saklanmasını sağlayabilirdi.

Davram Bashere gür bıyıklarının arasından emirler savurarak yavaşça kampa geldi. Yanında Lord Tellaen yürüyordu: Cüsseli, uzun ceketli, ince, Domani bıyıklı bir adamdı. Bashere'in bir ahbabıydı.

Lord Tellaen Rand'i koruyarak kendini riske atmıştı; Yenidendoğan Ejder'in bölüğünü barındırmak vatana ihanet olarak görülebilirdi. Ama orada onu cezalandıracak kim vardı? Arad Doman kaostaydı; taht, birkaç asi grubun tehdidi altındaydı. Ve sonra, muhteşem Domani generali Rodel Ituralde ve onun şaşırtıcı biçimde işe yarayan, güneye karşı Seanchan'e verdiği savaş vardı.

FIRTINA TOPLANIYOR

Tıpkı kendi adamları gibi, Bashere zırhsız, kısa, mavi bir gömlekle dolanıyordu. Aynı zamanda kendi tercih ettiği türden bol bir pantolon giymiş, paçalarını dizine kadar gelen çizmelerinin içine sıkıştırmıştı. Bashere, Rand tarafından *ta'veren* ağında yakalanmasıyla ilgili ne düşünüyordu? Tam olarak kraliçesinin emirlerine karşı geliyor olmasa da onu rahatsız edecek bir tarafta bulunması hakkında ne düşünüyordu acaba? Yasal kralına durumu rapor ettiğinden beri ne kadar olmuştu? Rand'e, kraliçesinin desteğinin hızla gelmekte olduğuna dair söz vermemiş miydi? Kaç ay önce olmuştu bu?

Ben Yenidendoğan Ejderim, diye düşündü Rand. Bütün anlaşma ve yeminleri bozdum. Eski sadakatler artık önemsiz. Sadece Tarmon Gai'don önemli. Tarmon Gai'don ve Gölge'nin hizmetkârları.

"Graendal'ı burada bulup bulamayacağımızı merak ediyorum," dedi Rand düşünceli bir biçimde.

"Graendal?" diye sordu Min. "Burada olabileceğini sana ne düşündürdü?"

Rand kafasını salladı. Asmodean, Graendal'ın Arad Doman'da olduğunu söylemişti. Gerçi bu aylar önceydi; hâlâ orada olabilir miydi? İnandırıcı görünüyordu: Arad Doman, bulunabileceği birkaç önemli ülkeden biriydi. O, diğer Terkedilmişler'in pusularının olduğu yerden uzakta, gizli bir güç merkezine sahip olmayı severdi;

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Andor, Tear ya da İllian gibi bir yere yerleşmezdi. Ne de güneybatıda yakalanırdı. Seanchan istilası varken değil...

Bir yerde gizli bir sığınağı olmalıydı. Bu tam ona göre idi. Muhtemelen dağlarda, tenhada, kuzeyde bir yerdeydi. Arad Doman'da olduğundan emin olamıyordu: Gerçi bu kulağa *doğru* geliyordu, onunla ilgili bildiklerine dayanarak. Lews Therin'in onla ilgili bildiklerine dayanarak.

Ama bu sadece bir ihtimaldi. Onu izlerken dikkatli olacaktı. Her bir Terkedilmiş'i temizlemek Son Savaş'ı daha kolay mücadele edilebilir bir hale getirecekti. Bu...

Yumuşak ayak sesleri kapalı kapıya yaklaştı.

Rand, Min'i bıraktı ve ikisi birden hızla döndüler. Rand kılıcına uzandı – artık faydasız bir hareket. Elini kaybetmesi -gerçi bu onun öncelikli kılıç eli değildi- yetenekli bir rakibin karşısında onu savunmasız bırakacaktı. *Saidinle* daha çok güçlü silah sağlayabilse de, ilk aklına gelen kılıçtı. Bunu değiştirmek zorundaydı. Bir gün öldürülmesine neden olabilirdi.

Kapı açıldı ve Cadsuane uzun adımlarla içeri girdi; saraydaki herhangi bir kraliçe kadar kendinden emin biçimde. Kara gözleri ve kemikli yüzüyle etkileyici bir kadındı. Koyu gri saçlarını topuz yapmıştı ve düzinelerce küçük, altın aksesuarlar -her biri *ter'angreal* ya da *angreal*- saçlarından sarkıyordu. Elbisesi basit, kalın

FIRTINA TOPLANIYOR

yündendi; belinden sarı bir kemerle sıkılmış, yakası sarı işlemelerle süslenmişti. Elbisenin kendisi, o Ajah içinde alışlagelmiş olduğu gibi, yeşildi. Rand bazen, onun o katı yüzünün -yaşı belli olmayan, tıpkı yeterince Güç'le çalışmış diğer Aes Sedailer gibi- Kızıl Ajah'a daha uygun olduğunu düşünürdü.

Kılıcın üzerindeki elini gevşetti, ama bırakmadı. Bez sarılmış kabzasına parmaklarıyla dokundu. Silah uzundu, hafif kavisliydi ve cilalı kınına uzun, yilankavi, kırmızı ve altından bir ejderha resmedilmişti. Rand için özel tasarlanmış gibi duruyordu – ve asırlık olmasına rağmen yakın zamanda ortaya çıkarılmıştı. *Bu silahı şimdi bulmuş olmaları ne kadar garip*, diye düşündü Rand, *ve ellerinde ne tuttuklarını hiç bilmeden bana hediye etmeleri.*

Kılıcı alır almaz üzerinde taşımaya başlamıştı. Parmaklarının altına aitmiş gibi hissediyordu. Kimseye, Min'e bile, silahı tanıdığını söylememişti. Ve gariptir ki, Lews Therin'in hatıralarından değil - Rand'in kendininkilerden.

Cadsuane'a birkaç kişi eşlik ediyordu: Nynaeve'in gelişi beklenen bir şeydi: Son zamanlarda, kendi bölgesine dadanmış rakip kediye izleyen bir kedi gibi, Cadsuane'i takip edip duruyordu. Koyu saçlı Aes Sedai, kendisi ne derse desin, Emond Meydanı'nın Bilge'si olmaktan hiç ve kendi koruması altındaki birine hakaret

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

ettiğini düşündüğü kimsenin karşısında geri adım atmazdı. Elbette, hakaret eden bizzat Nynaeve olmadığı sürece.

Bugün, gri elbisesiyle, kemerinin üzerine sarı bir kuşak giymişti -yeni bir Domani modasıydı, bunu duymuştu- ve alnında geleneksel kırmızı bir benek vardı. Uzun, altın bir kolye ve ince, altın bir kemer takmıştı. Bilezik ve yüzükleri de onlarla uyumluydu; ikisine de geniş, kırmızı, yeşil ve mavi mücevherler kakılmıştı. Takılar, *ter'angreal*di -daha doğrusu çoğu öyleydi, bir de *angreal* vardı- tıpkı Cadsuane'in taktıkları gibi. Rand arada sırada Nynaeve'in, zevksiz taşlarla süslü *ter'angreal* mücevherlerini kıyafetine uydurmanın imkânsız olduğunu mırıldandığını duyuyordu

Nynaeve'in gelmesi sürpriz değilken, Alivia öyleydi. Rand, eski *damane*'in bilgi toplama işinde yer aldığını bilmiyordu. Hâlâ, Tek Güç'te Nynaeve'den bile daha güçlü olduğu farz ediliyordu; belki de destek olarak getirilmişti. Bir Terkedilmiş söz konusu olduğunda, ne kadar dikkatli olursa azdı.

Alivia'nın saçlarında beyaz çizgiler vardı ve Nynaeve'den biraz daha uzundu. Saçındaki beyazlar yaşını söylüyordu – Tek Güç'ü kullanan bir kadının saçındaki beyaz ya da grilik yaşı belirtir. Oldukça ileri bir yaşı. Alivia dört asır yaşında olduğunu söylüyordu. Bugün, eski *damane* göz alıcı kırmızı bir elbise giymişti; gelenekle

FIRTINA TOPLANIYOR

zıt bir teşebbüstü bu. Birçok *damane*, bir kez serbest bırakıldıklarında, çekingen davranırdı. Alivia değil – onda neredeyse Beyazcübbeleri andıran bir yoğunluk vardı.

Min'in kaskatı kesildiğini ve hoşnutsuzluğunu hissetti. Alivia, Rand'in ölümüne yardım edeceği sonuçta. Bu, Min'in görülerinden biriydi – ve Min'in görüleri asla yanılmazdı. Moiraine konusunda yanıldığını söylemesi hariç. Belkide bunu anlamı, zorunda olmayacağı...

Hayır. Son Savaş'a kadar yaşayacağına dair herhangi bir düşünce, umut besleyeceği herhangi bir şey, tehlikeliydi. Ona doğru gelen şey her ne ise bunu kabullenecek kadar güçlü olmalıydı. Zamanı geldiğinde ölecek kadar güçlü.

Ölebileceğimizi söylemiştin, dedi Lews Therin'in sesi zihninin gerisinden. *Söz vermiştin!*

Cadsuane yatağın önündeki küçük servis masasına sessizce gidip kendine bir kupa baharatlı sıcak şarap hazırladı. Sonra kırmızı sedir sandalyelerden birine oturdu. En azından kadın Rand'den şarabı onun için kaynatmasını istememişti. Bu tip şeyler bir kadının yapmayacakları arasında değildi.

"Pekâlâ, ne öğrendin?" diye sordu Rand kendine şarap kaynatmak için pencereden uzaklaşırken. Min yatağa -sedir çerçevesi, koyu kırmızımsı kahverengi cilalı, aralıklı yontma

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

yöntemiyle süslenmiş bir yataktı- doğru yürüdü ve ellerini kucağına alarak oturdu. Alivia'ya dikkatle bakıyordu.

Cadsuane, Rand'ın sesindeki keskinlik karşısında tek kaşını havaya kaldırdı. Rahatsızlığını belli ederek iç geçirdi. Rand kadından danışmanı olmasını istemiş ve onun koşullarını kabul etmişti. Min, Cadsuane'den öğrenebileceği çok önemli bir şey olduğunu söylemiş -bir başka görü- ve doğrusunu söylemek gerekirse, Rand bu tavsiyeyi birden çok konuda yararlı bulmuştu. Kadının daimi nezaket taleplerine değerdı.

"Sorgulama nasıl gitti Cadsuane Sedai?" diye sordu Rand daha normal bir ses tonuyla.

Kadın gülümsedi. "Yeterince iyi."

"Yeterince iyi mi?" diye terslendi Nyneave. Sonuçta o, Cadsuane'ye medeni olmak konusunda hiçbir söz vermemişti. "Bu kadın beni çileden çıkartıyor."

Cadsuane şarabından bir yudum aldı. "Merak ediyorum da bir insan Terkedilmişlerden başka ne bekleyebilir, çocuk? Çileden çıkarıcılık konusunda pratik yapmak için oldukça fazla zamanları var."

"Rand, bu... yaratık *taştan* yapılmış." dedi Nynaeve, ona dönerek. "Günlerce süren sorgulamaya rağmen, ancak bir tek yararlı cümle elde edebildik! Tek yaptığı; ara sıra, sonunda hepimizi

FIRTINA TOPLANIYOR

öldüreceğini söyleyip ne kadar bayağı ve geri kalmış olduğumuzu belirtmesi.” Nynaeve uzun ve tek örgüsüne uzandı ama onu çekmeden hemen önce kendini durdurdu. Bu konuda daha iyiye gidiyordu. Rand sinirinin ne kadar aleni olduğunu göz önünde bulundurunca, kadının neden bu kadar umursadığını merak etti.

“Kızın bütün o dramatik konuşmalarına rağmen,” dedi Cadsuane, başıyla Nynaeve’yi işaret ederek, “olay hakkında mantıklı bir saptaması var. Pöf! ‘Yeterince iyi’ dediğimde, bundan bize verdiğin talihsiz kısıtlamalar altında bekleyebileceğinin en iyisi anlamını çıkarman gerekiyordu. İnsan, bir sanatçının gözünü bağlayıp sonra o sanatçı çizecek hiçbir şey bulamadığında şaşırılmamalı.”

“Bu bir sanat değil Cadsuane,” dedi Rand kuru kuru. “Bu işkence.” Min, Rand’ e bir bakış attı ve endişesini hissetti. Onun için endişelenmek mi? İşkence gören o değildi ki.

Kutu, diye fısıldadı Lews Therin. O kutuda ölmeliydik. O zaman... O zaman bitmiş olurdu.

Cadsuane şarabını yudumladı. Rand kendininkinin tadına bakmamıştı. Baharatların şarabı nahoş bir tada dönüştürecek kadar sert olduğunu şimdiden biliyordu ve bu alternatifinden daha iyiydi.

“Bizi sonuçlar için sıkıştırıyorsun çocuk,” dedi Cadsuane, “ve yine de onları almamız için gereken aletleri reddediyorsun. Sen

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

istersen bunu işkence, sorgulama ya da *yemek pişirme* olarak adlandır: Ben bunun aptallık olduğunu söylüyorum. Şimdi, eğer izin verirsen...”

“Hayır!” diye hırladı Rand. Elini meydan okurcasına kadına salladı. “Onu incitmeyecek ve tehdit etmeyeceksin.”

Kara bir kutuda dışlanarak ve sürekli dövülerek geçirilen zaman. Kendi kontrolündeki bir kadına bu türlü bir muamele *asla* yapılmamıştı. Terkedilmişlerden birine bile. “Onu sorgulayabilirsin ama bazı şeylere asla izin vermeyeceğim.”

Nynaeve burun kıvrırdı. “Rand, o *Terkedilmişlerden* biri. Gereğinden fazla tehlikeli.”

“Tehlikenin farkındayım,” dedi Rand donuk bir sesle, eskiden sol elinin bulunduğu yeri tutarak. Ejderha dövmesinin, metalik altın ve kırmızı rengi lambanın ışığında parıldadı. Ejderhanın başı neredeyse Rand’i öldürecek olan alevlerde yanmıştı.

Nynaeve derin bir nefes aldı. “Evet, peki, o zaman normal kuralların onun için geçerli *olmadığını* görmüşsündür!”

“Hayır dedim!” dedi Rand. “Onu sorgulayabilirsin ama ona zarar vermeyeceksin!” *Bir kadına olmaz. İçimdeki bu ışık parçasına tutunacağım. Gereğinden fazla kadının ölmesine ve acı çekmesine sebep oldum.*

FIRTINA TOPLANIYOR

“Eğer isteğın buysa çocuk,” dedi Cadsuane kısaca, “dediğın gibi yapılacak. Sadece, bırak diğır Terkedilmişlerin yerini öğrenmeyi, dün kahvaltıda ne yediğini bile öğrenemezsek sızlanma. İçimizden biri neden bu gülünç duruma devam ettiğimizi merak edene kadar. Belki de onu basitçe Beyaz Kule’ye teslim edip bununla yetinmeliyiz.”

Rand yüzünü çevirdi. Dışarıda savaşçılar atlarının üstünde sıra halinde bekliyordu. İyi görünüyorlardı: Eşit ve düzenli. Hayvanlara sadece gerekli miktarda hareket serbestisi veriliyordu.

Onu Beyaz Kule’ye vermek mi? Asla olmazdı. Cadsuane istediğı cevapları almadan Semirhage’i asla serbest bırakmazdı. Dışarıda rüzgâr hâlâ esiyor, kendi bayrakları gözünün önünde dalgalanıyordu.

“Onu Beyaz Kule’ye teslim edelim mi diyorsun ha?” dedi odaya tekrar bakarak. “Hangi Beyaz Kule? Onu Elaida’ya mı teslim etmek istersin? Yoksa diğırlerini mi kastediyorsun? Egwene’in kucağına bir Terkedilmiş bırakmamdan memnun olacağına şüpheliyim. Belki de Egwene basitçe Semirhage’in gitmesine izin verir ve yerine *beni* tutsak eder. Beyaz Kule’nin adaleti önünde eğilmeye zorlar ve beni sırf kemerine başka bir çentik atmak için yalıtır.”

Nynaeve kaşlarını çattı. “Rand! Egwene asla...”

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

“O Amyrlin,” dedi Rand kupasını kaldırıp bir yudumda hepsini içerek. Tadı hatırladığı gibi berbattı. “Köküne kadar Aes Sedai. Ben onun için sadece bir başka rehineyim.”

Evet, dedi Lews Therin. Hepsinden uzak durmalıyız. Biliyorsun ki bize yardım etmeyi reddettiler. Reddettiler! Bana planımın çok cüretkâr olduğunu söylediler. Bu da beni sadece yüz yoldaşla bir başıma bıraktı; bir çember oluşturacak kadın olmaksızın. Hainler! Bu onların suçu. Fakat... Fakat Iylyna'yı öldüren bendim. Neden?

Nynaeve bir şeyler söyledi, fakat Rand onu duymazdan geldi. *Lews Therin?* dedi içindeki sese. *Yaptığın şey neydi? Kadınlar yardım etmedi? Neden?*

Ama Lews Therin tekrar hıçkırmaya başlamıştı ve sesi giderek uzaklaşıyordu.

“Söyle bana!” diye bağırdı Rand, elindeki kupayı yere fırlatarak. “Kavrulasıca, Kardeşkatili! Konuş benimle!”

Oda sessizliğe büründü.

Rand gözünü kırptı. Asla... Asla Lews Therin'le başkalarının duyabileceği bir yerde sesli konuşmamıştı. Ne var ki, onlar biliyordu. Semirhage'in duyduğu bu sesle konuştuğunu ve Rand'i deli bir adam olarak teşhis ettirmek istediğini biliyorlardı.

FIRTINA TOPLANIYOR

Rand uzandı ve saçına elini götürdü. Ya da bunu denedi... ama sadece uzuvdan oluşan kolunu kafasına götürmüştü. Hiçbir şey başaramadı böylece.

Işık! diye düşündü. *Kontrolümü kaybediyorum. Bu zamanların yarısında hangi ses kendimin hangisi onunki bilemiyorum bile. Saidin'i temizlediğim zaman bu durumun düzelmesi gerekiyordu! Güvende olmam gerekiyordu...*

Güvende değil, diye homurdandı Lews Therin. *Biz zaten deliydik. Artık geri dönüşümüz yok.* Kıkırdamaya başladı, fakat kahkahaları giderek hıçkırıklara dönüştü.

Rand odada gözlerini gezdirdi. Min'in ona bakan gözleri öylesine endişeliydi ki yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Semirhage'in takasını o delen gözleriyle izleyen Alivia, çokbilmiş görünüyordu. Nynaeve sonunda pes etti ve örgüsünü çekiştirmeye başladı. İlk defa Cadsuane, Rand'i patlamasından dolayı cezalandırmadı. Bunun yerine şarabından bir yudum aldı. Bütün bu olanlara nasıl dayanıyordu?

Düşünce saçmaydı. Gülünç. Gülmek istedi, ama ses çıkmadı. Alaycı bir homurtu bile çıkaramamıştı; artık değil. *Işık! Buna devam edemem. Gözlerim sanki sisli havada etrafa bakıyormuşum gibi görüyor; elim yandı ve göğsümün yan tarafındaki yaralar sökülerek açıldı. Nefes almaktan biraz daha güçlü bir hareket yapamıyorum.*

ROBERT JORDAN & BRANDON SANDERSON

Çok kullanılmış bir kuyu kadar kuruyum. Buradaki işimi bitirip Shayol Ghul'a gitmeliyim. Bunu yapmazsam geriye benden, Karanlık Varlığın öldürebileceği bir şey kalmayacak.

Gülümsemeye sebep olacak bir düşünce değildi; onu umutsuzluğa sürüklemişti. Fakat Rand çeliktendi. Bundan dolayı, gelmeyen gözyaşları için sızlanmadı.

O anda, Lews Therin'in feryatları ikisi için de yeterli gibi görünüyordu.

